

91. Kærligheden som drivkraft

Hvorfor bliver du ved med at kæmpe en så håbløs kamp? er jeg ofte blevet spurgt. Ok, retssagerne har præget det meste af mit voksne liv, men livet er alligevel fantastisk, og håbløs vil jeg ikke kalde kampen, for Laserdisken er her endnu. Ofte føler jeg, at jeg umuligt kan tabe, for ved min side har jeg den stærkeste kraft i universet: Kærligheden.

“Man må have en livsfilosofi”

Det var Harry Motors første budskab på salgskurserne (side 71). Han havde ikke meget til overs for folk uden en livsfilosofi. De vakler igennem tilværelsen, som om livet er en straf og ikke en fantastisk gave, sagde han og uddybede: - Der er mennesker, der ikke ville drømme om at køre fra København til Allingåbro uden et landkort, mens de selvsamme mennesker kører gennem livet uden nogen som helst form for vejviser. Besynderligt, men sandt.

Det var før GPS, men du forstår sikkert. Der gik noget tid, før jeg selv forstod, at jeg havde fået min livsfilosofi indprentet som barn, og det viste sig at være en styrke hele mit liv, selvom jeg i begyndelsen ikke var bevidst om det. Det er jeg nu, så jeg vil runde historien af med et personligt kapitel om de værdier, jeg tror på, og et par fortællinger om, hvordan de har hjulpet mig i mit liv.

Da jeg var lille, boede vi i Tietgensgade ved hovedbanegården i København. Min mor var ikke begejstret for at lade mig sove i barnevognen midt i al den os og larm, og heldigvis fik vi chancen for at flytte ind i overetagen på et stort hus på Vestre Paradisvej i Holte. Mine første minder er derfra. For mig var det et ægte paradys med en stor have, der lå op til en idyllisk sø med ænder og svaner.

Min far var korshærspræst i det indre København. Da lillebror kom til og blev døbt, foregik det derfor i en bar, der fungerede som kirke, og menigheden bestod af sprittere og hjemløse. Min far var landmandssøn fra Thy og enebarn, men han havde ikke lyst til at overtage gården. For ham handlede livet om at hjælpe folk, så han ville være præst. Det blev han først ved Korshæren, og da jeg var fem år gammel, fik han ansættelse i Folkekirken ved Vor Frue Kirke i Aalborg.

Jeg er vokset op med aftenbøn, bordbøn og søndagsskole. Jeg holder stadig af lyden af kirkeklokker og mindes med fornøjelse søndagene, hvor mine søskende og jeg gik fra Bethesda til Vor Frue Kirke og plagede kirketjeneren for en oblat, mens vi ventede på, at far blev klar til at tage med hjem. Præstegården var et stort hus på Duebrødrevvej. Hvert forår lagde det have til et snobrødsparty for årets hold af konfirmander. Jeg kan ikke tælle, hvor ofte for mig vildtfremmede mennesker mange år senere har fortalt mig, at han eller hun har været til snobrødsparty i mit barndomshjem. Det gjorde åbenbart indtryk. Vi fik jævnligt besøg af landevejens riddere, som kom forbi for at få et pusterum fra livet og en bid mad. Vi unger var instrueret i at tage imod dem med en rundtenom med leverpostej, én med ost og et glas mælk, og det lille måltid kunne de sidde og nyde på terrassen i haven.

Hvad er Gud?

“I Jeres hjem er kristendommen ikke noget, der tales så meget om. Det er noget, der praktiseres,” sagde min fars ældste ven i sin tale til mine forældre ved deres guldbryllup, og det er sikkert rigtigt.

Det var først, da jeg blev voksen og fik venner, der erklærede sig som ateister, at jeg blev konfronteret med min kristne baggrund, og deres spørgsmål kom ofte bag på mig. Jeg var nysgerrig og videbegærlig som barn, men kristendommen var ikke noget, jeg tænkte meget over. Det lå i kortene, at min profession som voksen ville have at gøre med naturvidenskab, og jeg havde slet ikke tænkt på, at nogen kunne finde på at mene, at religion står i modsætning til naturvidenskab.

“Tror du på Gud?” blev jeg engang spurgt af en god ven. Jeg ville svare ærligt, så jeg tænkte mig om og bekræftede. “Tror du virkelig, at Jorden er skabt for kun seks tusind år siden?” var hans næste spørgsmål. Det var lige før, jeg tabte kæben. Hvordan kunne han få de to ting til at have noget med hinanden at gøre?

På universitetet mødte jeg alle mulige opfattelser lige fra tanken om intelligent design til en afvisning af, at Jesus er en ægte historisk person. “Han er bare noget, fantasifulde mennesker har fundet på,” var den skråsikre holdning hos en af mine studiekammerater. Jeg forstår, at man kan tvivle på, at Jesus gik på vandet. Måske vidste han, hvor bundgarnspælene stod? Måske er historien bare en legende? Men at betvivle, at en af verdenshistoriens mest indflydelsesrige personer har levet?

I vore dage er der næppe ret mange, som tror på, at Gud er en almægtig figur, der i skjul bag skyerne styrer alting, som om vi ikke selv har noget at skulle have sagt. Der sker så meget ondt og meningsløst omkring os, og skulle det alt sammen være Guds gerning? Det har aldrig givet mening for mig, at det skulle være Guds vilje, når der skete noget forfærdeligt. Andre troende har sikkert stillet det samme eller lignende spørgsmål som Tenille Townes i sangen *Jersey on the Wall*. Den nævnte trøje tilhørte hendes skolekammerat, der blev dræbt i et meningsløst trafikuheld, og trøjen hænger nu som et synligt minde på væggen i skolens idrætshal.

If I ever get to Heaven,
 You know I got a long list of questions,
 Like How do You make a snowflake?
 Are You angry when the Earth quakes?
 How does the Sky change in a minute?
 How do You keep this big rock spinnin’?
 And why can’t You stop a car from crashin’?
 Forgive me, I’m just asking.

For mig er det mere interessant at få svar på, hvad Gud er, og det har jeg tænkt en del over. Mine undersøgelser er rent tankespind, og teologer og religionsforskere vil sikkert sige, at jeg overser en hel masse, men for mig har det givet mening i mit liv i foreløbig 60 år. Det følgende kan siges, at jeg har valgt at tro på.

Gud er Kærlighed

Så vidt jeg kan se, er mennesket et nysgerrigt væsen og har været det i historisk lang tid. Vi mennesker har altid ladet os forundre. Vi iagttager verden omkring os, og vi stiller spørgsmål. Hvis vi ikke har et svar, så opstiller vi en teori, som giver mening ud fra den viden, vi har på tidspunktet.

Det var en øjenåbner for mig, da jeg på en af de første dage i gymnasiet lærte om Newtons fysiske love. Min klassekammerat sagde muntert, at det var da godt, han kun havde lavet tre love, som vi skulle bryde vores hoveder med, hvortil min lærer sagde: “Jamen, Newton lavede mange flere love. De viste sig bare at være forkerte. Nu er der tre tilbage, som stadig ser ud til at være rigtige.”

Måske er der ikke så stor forskel på videnskab og religion? Med den viden, vi havde for tusind år siden, gav det mening, at bulderet fra et tordenvejr skyldes en kæmpe vogn, der drøner hen over himmelen. Forskellige steder på Jorden er der udviklet forskellige teorier om verden og dens tilblivelse. Da teorierne viste sig at være forkerte, bevarede vi alligevel historierne som en del af vores kultur.

Jeg synes, det er fantastisk, at vi på en smartphone kan se en fodboldkamp, mens den bliver spillet på den anden side af jordkloden. Videnskaben har bragt os langt, men når det kommer til livets store spørgsmål - altså spørgsmål om selve livet og alt det, der gør livet så fantastisk - er vi tilsyneladende ikke kommet tættere på et svar, end vi var for tusinder af år siden.

Ser jeg med min overfladiske viden på alverdens religioner, synes de at have kærlighed som fælles tema, og det ville være mærkeligt, om så mange mennesker på så forskellige tidspunkter i historien havde fået den samme tanke, uden at der ligger en eller anden slags sandhed eller virkelighed bag.

Også i vor tid betyder kærlighed mere for vores velbefindende end noget andet. Intet kan få et menneske til at tage sit eget liv som mangel på kærlighed, og de mest uhyggelige og skræmmende film, jeg kan komme i tanke om, er *Invasion of the Body Snatchers* (De stjålne kroppe, 1956) og alle dens genindspilninger, for de handler om en eksistens uden kærlighed.

For nylig var jeg til min nevøs konfirmation. Hver konfirmand havde valgt sit eget bibelord, som blev sagt højt i kirken. Ikke færre end fire af dem havde valgt: “Gud er Kærlighed”. Hvis jeg skulle have valgt i dag, havde jeg valgt det samme. Det næste uundgåelige spørgsmål er så: Hvad er Kærlighed?

Det er et vigtigt spørgsmål, som videnskaberne ikke har noget klart svar på, så vi må opstille vores egne teorier. For mig er Kærlighed en slags naturkraft, der er så kompleks og uforståelig, at vi både har svært ved at forstå den og beskrive den. Som vi ofte gør, når vi skal forklare noget uforklarligt, bruger vi billeder.

En af de mest succesfulde og for mig realistiske fremstillinger ses i *Star Wars*, hvor Kærligheden kaldes “The Force” og beskrives af Obi-Wan Kenobi således: Det er den kraft, som giver Jedi-ridderne deres styrke. Det er et energifelt, skabt af alt levende; det omgiver os, det er i os, det holder sammen på hele galaksen.

Min ulykkelige periode

Jeg voksede op som et privilegeret menneske. Tilværelsen var tryk, og jeg kendte ikke til seriøse problemer før FDV's angreb, og i begyndelsen fandt jeg retssagen latterlig - omend drønirriterende. Den skræmmende oplevelse på vej til London kom jeg hurtigt over. Jeg frygtede vitterligt for mit liv, men efter telefonsamtalen med Jakob Stegelmann og en god nats søvn fortog angsten sig, og mærkeligt nok følte jeg mig i den efterfølgende periode usædvanlig stærk.

Arbejdet var hårdt, og jeg arbejdede hele tiden, men jeg var overbevist om, at det var det værd. Det handlede heller ikke kun om mig. Jeg kæmpede også for det fællesskab, vi havde i Laserdisken. Laserdiskens team var næsten min familie, og to af mine brødre havde været med på rejsen helt fra begyndelsen.

Min skråsikre tro på, at Johan Schlüter ville blive til grin, når alt blev afsløret for dommerne, led efter et års venten overraskende skibbrud på den frygtelige dag, da Mogens Christensen påduttede mig de vanvittige synspunkter, og hvor jeg havde den bizarre diskussion med retspræsident Arildsen (kapitel 26). I de følgende dage var jeg optaget af praktiske opgaver, ikke mindst opgaven med at skrive forløbet ned så detaljeret som muligt baseret på mine notater, men så begyndte tankerne at kredse om spørgsmålet: Hvad i alverden foregår der?

Så fulgte en periode til, hvor jeg ikke kunne sove, og søvnmanglen førte til ny paranoia. Advokat Jørn Rasmussen var omkommet ved en soloulykke. Kunne det være arrangeret af Johan Schlüter? Havde han så meget magt?

Jeg forsøgte at skubbe de tanker til side og kastede mig igen over det daglige arbejde, men snart indtraf katastrofen. I solidaritet blev Niels Ole som regel om aftenen og arbejdede sammen med mig, men en aften følte jeg mig helt udkørt og foreslog, at vi tog en friaften og i stedet så en film i min hjemmebiograf. Til min overraskelse trak han på det og sagde: "Det kan jeg ikke i aften. Jeg har aftalt at møde de andre på Vognporten." Han forklarede, at de ikke havde sagt noget til mig, fordi de vidste, hvor travlt jeg havde. De ville ikke forstyrre mig.

Det er sikkert rigtigt, men den aften krakelerede min verden. Jeg havde vendt alt ryggen for at koncentrere mig om at få Laserdisken igennem krisen. Jeg havde kun fællesskabet i Laserdisken tilbage, og nu mødtes de på den lokale pub efter arbejdstid - uden mig! Det viste sig, at de også havde aftalt at mødes et par dage senere til middag hos Jane, en af Laserdiskens kontorassistenter, og af samme årsag havde de heller ikke sagt noget til mig om det. Jeg fik at vide, at jeg bestemt var velkommen, men en djævel havde bosat sig i mit indre, og den skreg til mig: "De kan ikke lide dig. Du har mistet alt. Der er intet tilbage!"

Jeg tog med til middagen hos Jane, og i deres selskab følte jeg mig atter tryk. Søvnløsheden forsvandt, og jeg blev overvældet af en usigelig træthed. Jeg kunne ikke holde hovedet oppe og måtte bede Jane om lov til at ligge nogle minutter på hendes seng. Jeg gik ud som et lys og vågnede først om natten, da hun kom hjem fra deres tur i byen. Jeg havde endelig slappet så meget af, at jeg kunne sove.

Alligevel ville djævelen i mig ikke forsvinde. Trods utallige tegn på det modsatte skreg den uophørligt til mig: “Du har ingen venner. Ingen kan lide dig.”

Min fornuft erkendte, at Laserdiskens drømme var sat på standby, så det var et godt tidspunkt at lade Niels Ole tage på den jordomrejse, han i lang tid havde talt om, og jeg spurgte på AUC, om jeg kunne gøre mit ingeniørstudium færdigt. Min tidligere vejleder bød mig velkommen, men jeg indså hurtigt, at Laserdisken ikke kunne undvære både Niels Ole og mig, så jeg opgav et comeback på AUC. Jeg var stadig permanent ulykkelig og prøvede flere ting for at få humøret tilbage.

Der var samtidig en risiko for, at Johan Schlüter ville ramme mig via pression mod mine leverandører. Min ven, Per Jensen fra London, kendte en fyr i Miami, og han tog med på jagten efter en alternativ leverandør. En sådan fandt jeg ikke, men jeg fik oplevet Miami, jeg fik besøgt Walt Disneys Epcot Center i Orlando, og jeg var på Cape Canaveral Space Center. Det var storslåede oplevelser.

Men jeg var lige ulykkelig, og jeg havde ikke fundet en alternativ leverandør. Jeg prøvede igen, denne gang i Californien. På det tidspunkt boede min søster hos en ven i San Francisco, og jeg smuttede forbi for at hilse. Den djævelske stemme i mit indre havde med stor overbevisning sagt: “Du skal ikke tro, hun gider tage med dig,” så det var en overraskelse, at hun tog det som det mest selvfølgelige, at hun skulle med på jagten. Vi tog den sceniske tur ad Highway 1 til Los Angeles, og vi kom omkring Las Vegas, Death Valley og det smukke Yosemite.

Det var en pragtfuld tur bortset fra den konstante kamp mod den indre djævel, som fik mig til at drive min søster til vanvid. Hun forstod ikke, hvordan jeg hele tiden kunne glemme, hvad hun havde sagt til mig for bare 30 sekunder siden, men der var kun plads til én tanke i hovedet: At mit liv var mislykket. På mirakuløs vis fandt jeg gode kontakter i Los Angeles, men jeg fandt ikke mit gode humør.

Den ulykkelige periode sluttede akkurat lige så brat, som den begyndte, da jeg efter otte måneders kvaler så den magiske *Field of Dreams* for måske tiende gang. Miraklet skete i scenen, hvor svogeren Mark pludselig kan se baseballspillerne efter at have kæret sig om pigen Karin. Da hørte jeg selv en stemme sige til mig: “Du er som Mark. Du er så forblindet af dine problemer, at du ikke kan få øje på Kærligheden. Hvis du åbner øjnene, vil du opdage, at dine venner er der endnu.” Det var ligesom i Walt Disneys pragtfulde Oscar-vinder *Lend a Paw* (1941). Den onde Djævel havde fået modspil af Kærligheden, og Kærligheden var stærkest.



Anja Andersen tilbage på landsholdet

Gensynet med *Field of Dreams* trak mig ud af, hvad der måske var en depression, men der var mere at glæde sig over. Det kom bag på de fleste, at nogle håndboldspillende piger i den grad ville begejstre nationen, men snart var Danmark grebet af en eufori, hvis lige ikke var set siden fodboldlandsholdet i 1986.

Jeg husker det, som var det i går. Pigerne nåede finalen og sad på kampen mod det mægtige Tyskland: Der er et par minutter tilbage. Danmark fører 17-14 og får tilkendt straffekast. Camilla Andersen kan lukke kampen - åh nej, hun brænder! Tyskland når at udligne til 17-17. Forlænget spilletid. Danmark taber.

Det var mere, end den unge landstræner Ulrik Wilbek kunne håndtere, og det gik ud over den temperamentsfulde, kontroversielle stjernespiller Anja Andersen. Hun blev prompte smidt af holdet. Kæmpe antiklimaks på et par fantastiske uger. Anja var sønderknust. Hendes tidligere norske træner, Frode Kyvåg, forsøgte at få et forsoningsmøde i stand, men Ulrik Wilbek var ubøjelig. Hverken han eller de andre spillere (minus Camilla Andersen) ville have Anja med igen. Nu skulle der ro på holdet, indtil hans kontrakt udløb, og så ville han stoppe som landstræner. Intet kunne få ham til at skifte mening, udtalte han til pressen. Anja og Camilla spillede på det tidspunkt i TuS Walle-Bremen, og der sad de i deres lille lejlighed i Bremen, mens resten af holdet og Ulrik Wilbek blev hyldet i fjernsynet. Det var så sorgeligt, så sorgeligt, og naturligvis fik jeg ondt af den udstødte pige.

Under min egen ulykkelige periode var der kun én ting, der kunne få mig i godt humør, og det var læsningen af Carl Barks' gode, gamle Anders And-historier. Anja havde fortalt pressen, at hun holdt af Anders And, så jeg tænkte, at et album med julehistorier ville være en perfekt julegave. Jeg ringede til hendes far, Keld Andersen, som var halinspektør i Ebeltoft Idrætscenter, og spurgte, om det var i orden at sende en julegave til hende, og det var jeg velkommen til.

Jeg havde særligt ondt af Anja, fordi hun var den store taber, men jeg forstod også Ulrik Wilbek. Jeg havde selv været igennem en periode med en speciel elev, der kunne være vanskelig at omgås, men som havde et fantastisk potentiale til at blive et aktiv for Laserdisken. Vi fandt hinanden, men det havde også været hårdt. Jeg forstod udmærket Ulrik Wilbeks følelser oven på den enorme skuffelse.

Ligesom Anja Andersen havde jeg selv følt, at ingen kunne lide mig, men jeg havde indset, at jeg tog fejl. Jeg så optagelserne af holdet med Anja igen og igen, og intet tydede på, at de andre piger ikke kunne lide hende, men nu var de havnet i en situation, de hverken havde ønsket eller havde kontrol over.

Det var god terapi for mig at arbejde med Anja/Ulrik-konflikten. Jeg kunne se mig selv i dem begge, og jeg var overbevist om, at Anja tog fejl, hvis hun følte, de andre ikke kunne lide hende. Jeg var også overbevist om, at Ulrik Wilbek ville fortryde, når skuffelsen havde lagt sig. Hvis bare de to fandt hinanden, ville hele Danmark få glæde af det fremover.

Jeg begyndte at formulere en plan: *Anja Andersen tilbage på landsholdet.*

Først og fremmest skulle hun kontakte holdets anfører, Vivi Kjærsgaard. Hun var indgangsdøren til Ulrik. Spillerne havde ikke haft noget med fyringen at gøre, og hvis Vivi på deres vegne kunne sige god for at give Anja en chance til, ville det være let for Ulrik at gå med til det. I pressen havde Anja taget sin del af ansvaret for, at de to var gået skævt af hinanden, og første skridt mod et comeback skulle være en undskyldning. En ærlig undskyldning bliver sjældent afvist.

Der var tale om to store personligheder med store egoer, og det mindede mig lidt om fodboldlandsholdets Sepp Piontek og Preben Elkjær. Preben Elkjær havde ikke respekt for nogen. Da han som teenager var begyndt i FC Köln og kom til at sætte sig på verdensmester Wolfgang Overaths plads, rådede en medspiller ham til at flytte sig. "Det er Overaths plads," advarede han, og Preben Elkjær svarede frækt tilbage: "Hvem er Overath?"

Der er ingen tvivl om, at Preben Elkjær var en håndfuld for Sepp Piontek, men de fandt ud af at håndtere det. Hvis Preben havde en dårlig dag, og Sepp fandt det nødvendigt at udskifte ham, skulle Preben lige have et præj i forvejen, så han kunne fingere en skade. Det beskyttede hans anseelse og ego. Hvis Anja og Ulrik fandt hinanden, kunne hun få samme betydning for Ulrik og håndboldlandsholdet, som Preben Elkjær havde haft for Sepp Piontek og fodboldlandsholdet.

Trods udtalelserne i pressen var jeg sikker på, at der ikke var sket uoprettelige skader i deres forhold, men det var op til Anja at tage initiativet. Det kom næppe fra Ulrik. Jeg sendte planen til hendes far. Kort efter trak Anja overskrifter igen. Nu ville hun være tysker! Hun var sur over udelukkelsen fra det danske landshold. Hun følte sig berettiget til at spille med på det højeste niveau, og hvis danskerne ikke kunne bruge hende, kunne tyskerne måske? Hun gjorde det godt i den tyske liga, og nu ville hun undersøge mulighederne for at blive tysk statsborger.

Det irriterede mig. Ulrik Wilbek havde som forudsagt trukket i land. Han ville alligevel fortsætte som landstræner, så det var op til Anja selv, om hun ville være med, og sådan et provokerende stunt hjalp ikke. Denne gang skrev jeg til hende i Bremen. Hovedbudskabet var det samme: Du bestemmer selv, om du vil tilbage på landsholdet! Jeg havde også et nyt budskab: Pressen er ikke din ven.

"Anja Andersen-eskapader sælger bestemt aviser, og hvis du ønsker at trække overskrifter, er det let for dig at gøre det, men er det dét, du vil? Du må gøre op med dig selv, hvad du vil: Vil du i avisen, eller vil du tilbage på landsholdet? Om ikke så længe er der landskamp igen, og spørgsmålet er: Skal du være med? Jeg tror stadig, du kan nå det, hvis du gør det rigtige."

Noget tid efter kunne jeg læse i avisen, at Anja havde taget kontakt til holdets anfører. Det var ganske vist ikke længere Vivi Kjærsgaard, men Janne Kolding. Mekanismerne er selvfølgelig de samme, og Anja blev taget til nåde. Hun var med i den næste landskamp, ganske som jeg havde spået.

Den lykkelige afslutning på dramaet gav os alle masser af oplevelser årtiet ud, og for mig var det værdifuldt at få bekræftet, at min bedømmelse af situationen var spot on. Det kunne jeg bygge videre på i mit eget liv.

The Voice

Det følgende år var et gedigent kriseår med LaserDisc-afgiften oven på de øvrige restriktioner. Sidst på året fik jeg lidt luft, da afgiften blev ophævet igen, men så ville Kulturministeriet forbyde frihandel, og jeg måtte til tasterne igen.

Det var også et formål med *Sandheden som våben* at afsløre Johan Schlüters løgne, som ingen havde forholdt sig til endnu, og jeg var stadig overbevist om, at hvis blot sandheden kom frem, ville problemerne nærmest løse sig selv.

Det handlede grundlæggende om ophavsret, dvs. det drejede sig om kunst, og snart kom det til at handle om, hvad kunst egentlig er. Derfra kom det hurtigt til at handle om Kærlighed, for hvor skulle kunsten ellers komme fra? Helt tilbage i oldtidens Grækenland vendte Homer sig mod sin muse for inspiration. Faktisk var han blot et medium for hendes stemme, og jeg oplevede det også selv, som om en mystisk kraft overtog skriveriet. Når jeg vendte tilbage til teksten, var jeg ofte forbløffet. Har jeg virkelig skrevet det? Derfra stammer min definition på kunst som Kærlighedens måde at udtrykke sig på igennem mennesket.

Jeg var i en sådan tilstand af samklang med omverdenen, at det var, som om den svarede på mine henvendelser. Jeg har læst, at det kaldes resonans. Følelsen var stærkest i sidste og niende kapitel, der fik titlen *Kærligheden*. Dermed var jeg nået til vejs ende på et værk, der havde udviklet sig helt anderledes end forventet.

Jeg lå derefter tilfreds og afslappet i min seng, da jeg fik besøg af The Voice. Det var ikke ulig Ray Kinsellas oplevelse i *Field of Dreams*. Stemmen sagde til mig, at jeg ikke var færdig endnu, og at jeg havde misforstået titlen. Til at begynde med var det uklart, hvad jeg manglede og hvad jeg havde misforstået, men stemmen vendte tilbage nat efter nat og spolerede min nattesøvn. Det var så generende, at jeg på et tidspunkt satte mig op i sengen og bad: "Kære Gud, vil du ikke nok lade mig være i fred, så jeg kan få noget søvn?" Det hjalp ikke. Til sidst greb jeg min notesblok og skrev ned, og sådan lærte jeg om Kærlighedens redskaber og våben.

Kærlighedens redskaber og våben

Mennesket er et enestående væsen med en hjerne, der er delt i to. Ved vor fødsel er den første hjernehalvdel fuld, mens den anden hjernehalvdel er tom.

Den første hjernehalvdel er fuld af Kærlighedens redskaber: *Nysgerrighed*, *fantasi* og *virkelyst*. Det er den kreative hjernehalvdel. Den repræsenterer livet og afbildes som et hjerte. Med disse redskaber fremstilles Kærlighedens våben.

Den anden hjernehalvdel er til at begynde med tom. Den kalder vi forstanden, og den fungerer anderledes end hjertet. Her bor ondskaben, der også afbildes som Djævelen. Det er det eneste sted i universet, hvor Djævelen findes.

Kærligheden vil gerne have, at dens redskaber bruges til at fylde forstanden op med sand viden. Derved fortrænges Djævelen, og den kæmper for at undgå dette. Med *løgn*, *censur* og *uforstand* som sine redskaber vil Djævelen forhindre sand viden i at trænge ind, og sådan fremstiller Djævelen sit forfærdelige våben: *Frygt*.

Sandheden - dvs. *viden, indsigt og forståelse* - er Kærlighedens våben. Det er det eneste, der kan besejre Djævelen, som er årsag til så meget ondt i verden - lige fra frygten for ideologier, vi ikke forstår eller er uenige i, hvorfor vi opruster og fører krig, til frygten for at indrømme fejl, hvorfor Johan Schlüter-typerne får frit spil. Den lille frygt står også i vejen for lykken, når frygten for at blive afvist betyder, at vi ikke får inviteret drømmepigen ud eller ikke får sagt, hvad vi føler. Djævelen vinder hver gang, vi enten agerer eller holder os tilbage på grund af frygt.

Hvordan omsættes Kærlighedens redskaber til våben? Jeg fik seks grundregler eller levere regler, om man vil. De er til daglig hjælp, men også sværere end som så:

1. Vær dig selv.
2. Vær ærlig.
3. Vær venlig.
4. Vær nysgerrig.
5. Vær flittig.
6. Vær udholdende.

Universets hemmelighed

Kærligheden er selve livet. Kærligheden opfylder universet omkring os og i os, og alt er godt. Livet udfolder sig i forskellige former i et kredsløb, hvor formen dør, nedbrydes og genindtræder i kredsløbet. Kærligheden dør aldrig.

Kærligheden vil mennesket det godt, så den gav os 10 gode bud og Det Gamle Testamente. Mennesket forstod det ikke. Det er nemlig ikke nok at læse skriften på væggen; man skal også forstå, hvad der står, og de skriftkloge forstod det ikke. Kærligheden sendte Jesus som en levende brugsvejledning, men også det gik galt. De skriftkloge blev grebet af frygt og slog ham ihjel.

Siden da har Kærligheden talt til os igennem poeterne, kunstnerne og de vise, men det går tit galt. Mennesket forstår ikke budskabet. Djævelen kommer i vejen, og indhyllet i frygt afviser mennesket budskabet igen og igen.

Det, jeg fik at vide af The Voice, passer udmærket med min kristne opdragelse, der havde fungeret udmærket i mit liv så langt, så jeg valgte at gøre disse billeder og grundregler til min livsfilosofi.

Meningen med livet er kort sagt at sprede glæde. Det vender altid tilbage som en boomerang. Gør en anden person glad, og du vil finde, at vedkommendes smil varmer mere end tusind varmeapparater. For mit arbejde i Laserdisken handler det om at sprede glæde og gode oplevelser i form af filmværker.

Man kan diskutere, om Kærligheden fylder universet eller er i os. Det er ikke afgørende for mig. Ifølge John Denver findes magien i os selv. Han sang (1974):

Music makes pictures and often tells stories,
all of it magic, all of it true.
And all of the pictures and all of the stories,
all of the magic, the music is you.

Kristendommens betydning for mig

Jeg har gode venner, der erklærer sig som ateister, men de er Jordens kærligste mennesker. Omvendt har jeg mødt erklærede kristne, hvor jeg har svært ved at få øje på Kærligheden. Det er ikke afgørende, hvad man åbent bekender sig til. Det giver absolut ingen mening for mig, at netop én religion skulle være den eneste rigtige, og at alle de andre dermed skulle være forkerte. For mig er der alligevel tale om variationer over et tema, nemlig Kærligheden. “Jeg tror ikke på Gud. Jeg tror på Kærligheden,” sagde en af mine venner, og jeg måtte smile for mig selv, mens jeg tænkte: “Duh! Hvad er lige forskellen?”

Jeg tror dog, at livet er lettere, når man har en vejviser. Derfor er jeg glad for, at jeg fik en kristen opdragelse. Jeg havde ikke tænkt så meget over det, før en af mine venner fik en søn og fortalte, at drengen ikke skulle døbes. Han forklarede, at han engang havde været ret langt ude. Han havde været fortvivlet og behøvede Gud, men Gud var der ikke for ham. Nu troede han ikke på Gud.

Hans ord gjorde mig trist, men han fik mig også til at tænke over, hvad jeg selv havde fået ud af kristendommen, og det viste sig at være meget mere positivt. Jeg kunne remse op, at kristendommen for mig blandt andet har været følgende:

Svar på livets store og små spørgsmål.

Den eneste virkningsfulde løsning på uenighed, strid og fjendskab.

Et lys i mørket, et fyrtårn og en vejviser, som altid viser den rette vej.

En uudtømmelig ressource, jeg kan trække på, når jeg er træt.

En sikkerhed for, at jeg aldrig bliver ensom.

En sikkerhed for, at jeg kan glæde mig over livet.

En mening med livet.

Det er herlige, attraktive “ting”, så man kan sige, at jeg har taget kristendommen til mig af egoistiske årsager, og jeg opfatter ikke dåben som noget, der er trukket ned over hovedet på mig af mine forældre. Næh, jeg ser på dåben som en gave. Jeg hørte en præst give denne definition på kristendommen:

Kristendommen er budskabet om, at du, selvom du fortvivler og er grebet af angst og nedtrykthed, i dåben har fået tilsagt Guds kærlighed og på det ord har du frihed til ikke at fortvivle, men at gå ud i livet og glæde dig ved det.

Set i det lys har kristendommen været til stor glæde for mig. Det kan diskuteres, om religion og livsfilosofi er det samme, men for mig er det ikke særligt vigtigt. Som Harry Motor sagde: - Man kan ikke få succes som sælger uden også at have succes som menneske, og derfor er man nødt til at have en livsfilosofi.

Min livsfilosofi udspringer af kristendommen. Jeg fik hjælp af *Field of Dreams* og mødet med The Voice, og så hjalp det enormt at skrive *Sandheden som våben*. Jeg er ikke en flittig gæst i kirken, men jeg tager en sludder med Kærligheden, når jeg står over for en udfordring, hvilket er ganske tit, og bortset fra min ulykkelige periode, hvor jeg ikke kunne få øje på den, har Kærligheden altid hjulpet mig.

Andre livsfilosofier

Der er andre livsfilosofier og ideologier i omløb. Nogle er blevet til som reaktion på en uretfærdig situation, hvor magthaverne har undertrykt befolkningen, som så har gjort oprør og forsøgt at etablere et bedre system. Problemet er bare, at de nye magthavere uvægerligt rammes af magtsyge. Læs eller se f.eks. George Orwells *Animal Farm* (Kammerat Napoleon, bog 1945, film 1954).

I den vestlige verden har kapitalismen vundet: "Greed is good" (*Wall Street*, 1987). Eller som Larry the Liquidator udtrykker sin filosofi via Danny DeVito i *Other People's Money* (Andre folks penge, 1991): "You make as much as you can for as long as you can. Whoever has the most when he dies, wins."

Richard Layard, britisk økonom og politiker, har en anden tilgang til tilværelsen. I bogen *Happiness* (2005) udforsker han det paradoks, at vi i den vestlige verden i en 50 års periode har fordoblet vores økonomiske velstand, uden at vi i løbet af den samme periode er blevet mere lykkelige.

Hans konklusioner på 50 års forskning i lykke (happiness) er, at mennesket er hurtigt til at tilpasse sig en øget velstand, og det er ikke nødvendigvis en god ting. Når den første i parcelhuskvarteret udskifter sin folkevogn med en Jaguar, får han et kortvarigt boost af lykke, men efter kort tid - især hvis de andre i kvarteret også udskifter deres folkevogn med en Jaguar - er han ikke mere lykkelig for Jaguaren, end han før var for folkevognen.

Hans konklusioner baseret på lykkeforskning - og temmelig overbevisende for mig - er, at den konstante jagt på økonomisk vækst faktisk ikke bidrager til at gøre os mennesker mere lykkelige. Vores deltagelse i rotteræset har derimod negative konsekvenser for andre faktorer, der har betydning for vores lykke, f.eks. tiden sammen med familien. Når jordkloden samtidig er så hårdt belastet af menneskets overforbrug af ressourcer, giver jagten på vækst endnu mindre mening.

Instinkt med at samle sammen går sikkert tilbage til urmennesket, da der var risiko for at sulte eller fryse ihjel, men når de basale behov er opfyldt, bidrager velstandsforøgelsen kun en smule til mængden af lykke. Richard Layard kasserer bruttonationalindkomsten målt i kroner og ører som en målestok for et samfunds virkelige velstand. Han foreslår i stedet et lykkeregnskab.

Oversat til lavpraktisk politik bør et lovforslag ikke alene vurderes ud fra dets økonomiske konsekvenser. Det bør også vurderes ud fra væksten af lykke, og hvis den ikke er positiv, bør lovforslaget forkastes. Tænk, hvis det blev til virkelighed! Så ville det næppe blive til noget med en motorvej over Egholm, for den vil gøre en masse mennesker i Aalborg og omegn virkelig kede af det. Ok, det er min egen opfattelse af planerne om at ødelægge denne naturperle i Limfjorden!

Grundlæggende ville det nu ikke være så dumt, hvis vi mennesker lige stopper op og spørger os selv: Hvad vil jeg bruge mit eneste liv her på Jorden til? Vil jeg sprede glæde omkring mig og være lykkelig sammen med dem, jeg holder af, eller vil jeg deltage i Larry the Liquidators spil og dø med en formue på bankkontoen?

Engle

Billedet af den beskyttende engel hænger over min seng sammen med *Fader Vor*, og der har det hængt, siden jeg var 8 år gammel. Da jeg var barn, forestillede jeg mig en usynlig engel, som gik ved siden af mig og passede på mig. Det gav tryghed i situationer, der ellers kunne være vanskelige, f.eks. at gå hjem i mørke. En daglig frygt er noget så banalt som frygten for det ukendte.

Siden har jeg bemærket, at mit liv har været fuld af engle, og de er ganske synlige. Jeg har også selv af og til været en engel, altså Kærlighedens sendebud.



Hr. og fru Theotime var sådanne engle. De reddede mig, da jeg som teenager lidt for uforberedt rejste ud i verden på Interrail og havnede i Paris. Ferien begyndte fint nok. Jeg rejste sammen med en ven, og vi boede som planlagt hos Glenys Harris i Brighton, hvor jeg havde boet under et sprogkursus sommeren forinden. Det var nogle fine uger, hvorefter min ven rejste hjem, og jeg havde en uge for mig selv samt mit Interrailkort. Så hvorfor ikke smutte en tur til Paris?

Jeg havde medbragt et kort over Paris og afmærket et "youth hostel", hvor jeg kunne overnatte billigt, men jeg havde ikke tænkt på at reservere i forvejen, og der var fuldt booket. Jeg blev rådet til at spørge igen om aftenen. Det hændte jo, at folk ikke mødte op. Dagen gik, og om aftenen viste det sig, at der var plads til mig. Jeg skulle bare vise mit rejsekort. Mit rejsekort! Hvad i alverden er det? Det var i hvert fald noget, man skulle have, hvis man ville overnatte dér.

Jeg havde en plan B, men jeg havde ikke rigtigt troet på, at den ville komme i spil. Min søster havde på en ferie mødt en franskmænd, Gérard Theotime, og han havde inviteret hende til Paris. Hun havde givet mig adressen og foreslået, at jeg kunne sige hej, hvis jeg var i nabolaget. Nu hankede jeg op min kuffert, en tung, gammeldags kuffert - ikke de nye smarte med hjul - og så travede jeg en lang tur igennem Paris til Theotimes. Jeg fandt deres lejlighed, men ingen svarede, da jeg ringede på. Så vandrede jeg den lange vej tilbage igen i håbet om at tigge mig om lov til at overnatte på vandrehjemmet, men nej, der blev ikke vist nåde.

Mit hoved var tomt for idéer. Lad mig nævne, at tanken om at tage en taxa eller flytte ind på et hotel end ikke strejfede mig. Den slags var ikke en del af min verden. Jeg fandt ikke på andet end at trave en tur mere tilbage til Theotimes i håbet om, at de måske var kommet hjem i mellemtiden. Min arm blev længere og længere af at bære på den tunge kuffert, men jeg nåede igen frem til lejligheden, og igen var der ingen, der svarede, da jeg ringede på dørklokken. Det var ud på natten og buldermørkt. Jeg satte mig på trappen og forsøgte at falde i søvn.

Så åbnedes døren. Theotimes var et ældre ægtepar. De havde været i byen og var kommet hjem igen, men de var allerede gået i seng og havde ikke hørt mig ringe på. Noget fik dem alligevel til at åbne døren, og dér fandt de mig på trappen.

De var fantastisk søde, men som de fleste franskmænd kunne de ikke tale engelsk. Vi måtte klare os med mit gymnasiefranske og smil og fagter. Gérard boede der ikke for tiden, så det kunne have været hans seng, jeg lånte. Jeg havde en dejlig uge, og jeg tror også, at de to fik en god oplevelse ud af det uventede besøg.

Jeg nød at rejse alene helt uden en plan, men til sidst var det tid at vende næsen hjemad, så jeg fandt en banegård med tog, der kørte nordpå. Jeg var i god tid før næste tog mod Hamburg, så jeg satte mig og læste. Jeg var nu ikke mere fordybet i bogen, end jeg bemærkede et oprin i nærheden. En mand gik frem og tilbage og gjorde mærkelige tegn og fagter, og da han opdagede, at jeg betragtede ham, så han på mig og trak opgivende på skuldrene. Jeg gik hen til ham.

På gulvet sad en amerikansk pige og græd fortvivlet. Hun forstod ikke fransk, og franskmændene talte ikke engelsk, så jeg overtog. Hun var på vej tilbage til USA med sin kæreste, men hun havde vist misforstået ham og var taget til banegården for at møde ham. Da han ikke dukkede op, var det gået op for hende, at de skulle have mødtes på en metrostation i Paris. Hun turde heller ikke forlade banegården, for det kunne jo være, han havde regnet det ud og var på vej hertil. Dilemmaet var uoverskueligt for hende, og nu frygtede hun også, at han var vred på hende.

Jeg havde stadig masser af tid, så jeg smuttede af sted for at lede efter ham, og jeg fandt ham uden problemer. Han var nøjagtig, som hun havde beskrevet, og så er det i øvrigt let at se på folk, når de render rundt og leder efter nogen. Vi kørte tilbage til banegården, og han spurgte, hvordan hun havde det. "Not very well," svarede jeg ærligt, hvortil han sagde: "I thought so. She doesn't handle crisis very well," men han så ikke ud til at være vred på hende.

Det troede hun vist heller ikke. Vi var dårligt kommet tilbage på banegården, før hun fik øje på ham og fløj ham i møde. Mere end 40 år efter kan jeg stadig se glædeslyset i hendes øjne for mig, da hun kastede sig om halsen på ham. Af og til kræver det kun lidt at være en engel, og man fortryder det ikke.

Kan engle være sendt af Gud? Der var en interessant lille debat herom mellem Peter Mygind, ateist, og Ida Auken, teolog, i *Mads & Monopolet*. Peter Mygind tror ikke på et efterliv. Når man er død, er det forbi, og han ved det, fordi han har prøvet at være død. Han fortalte, at han havde fået et hjertestop. I få minutter var han ret besat død, og der var ingenting. Han blev vakt til live igen af en læge, der tilfældigvis kom cyklende forbi og så ham falde om. Ida Aukens kommentar var: "Det her bruger du til at fortolke, at der nok ikke er mere mellem himmel og jord. Jeg vil sige: Tænk, at han kom lige dér..."

Ingen kan give et skråsikkert svar. Hvad fik Theotimes til at åbne døren? Hvad fik mig til at blande mig i oprinnet på banegården? Jeg valgte for mange år siden at tro på, at Vorherre - altså Kærligheden - vil sende en engel og redde mig, når det virkelig er nødvendigt, og jeg har efterhånden oplevet det nogle gange.

Jeg ser mig selvfølgelig stadig for, når jeg går over gaden, men pointen er, at vi går glip af meget her i livet, hvis vi lader frygten holde os tilbage. Mit budskab er derfor: Tro på verdens engle og vær selv en engel engang imellem!

Caroline trøjerne på Centre Court

Jeg mærker tit, at Kærligheden er med, når jeg gennemfører en skør idé, og det var den, da jeg arrangerede support til Caroline Wozniacki på Wimbledon's Centre Court. Hun slog igennem i 2002 i Aalborg Tennisklub, hvor jeg huserer. ATK lagde baner til danmarksmesterskabet for de unge, og netop fyldt 12 år fightede Caroline alle sine ældre modstandere af banen og vandt titlen i U14. Hun vandt også alles hjerter med sit smil og sin attitude. Som jævnlig gæst til sommerens Wimbledon fulgte jeg Caroline dér, når chancen bød sig. Billedet ovenfor er fra hendes debut i 2004 blot 13 år gammel. Hun vandt Wimbledon som junior i 2006.



Det var Niels Oles idé, inspireret af den estiske tennisspiller Kaia Kanepis fans. Under French Open i 2008 sad vi på Court Suzanne Langlen og bemærkede fire gutter i hvide t-shirts med store blå bogstaver: K-A-I-A. Det så godt ud, og Niels Ole sagde: - Vi skal bare være otte, så kan vi gøre det samme for Caroline!

I 2006 havde jeg arrangeret en tur til Wimbledon for ATK's medlemmer. Det var gået så godt, at jeg havde arrangeret en tur til i 2008. Vi var otte personer, der iklædt de rigtige trøjer kunne danne support for Caroline til Wimbledon. Der var kun få uger til, men det lykkedes mig at skaffe trøjerne, og min søster syede i huj og hast bogstaverne på, og så smuttede vi til Wimbledon.

Wimbledon er et af verdens mest eftertragtede sportsarrangementer, men det styres af en usædvanlig fairness. Billetter til de tre største showcourts sælges via offentlig lodtrækning, hvor alle kan deltage. Sandsynligheden for at vinde retten til at købe et par billetter et vilkårligt sted på en vilkårlig bane på en vilkårlig dag er kun 10 %, men man kan også stille sig i kø på dagen og få adgang til anlægget og dets ikke færre end 15 frie baner, og også det er en oplevelse for livet.

Allerede i 2008 var Caroline så højt rangeret, at hun slap for at møde seedede spillere i de to første runder, men hun var endnu ukendt uden for Danmark, så det var ventet, at hun skulle spille på en af de små, frie baner. Altså mødte vi bare op tidligt om morgenen og kaprede i løbet af dagen otte pladser på anden række bag spillernes stole. Når vi lavede bølge, lyste C-A-R-O-L-I-N-E næsten op og kunne ses på lang afstand. Caroline vandt første kamp, så vi lavede samme show igen. Efter sejr nr. 2 stod Caroline derefter til at møde verdensstjernen Jelena Jankovic.



Vi havde håbet på to kampe, og det havde vi fået. Det var blevet torsdag, og folk begyndte så småt at rejse hjem, bare ikke jeg. Jeg havde været så heldig at vinde i lodtrækningen, og jeg havde to billetter til Centre Court lørdag. Vi talte om mit held, da der blev sagt: - Tænk, hvis Caroline skal møde Jankovic på Centre Court! Vil det ikke være fantastisk, hvis du kan vise trøjerne dér?

To var desværre gået for at nå flyet til Aalborg, så idéen så ud til at være skudt ned allerede, da en ven fortalte, at hans kæreste var på vej fra Aalborg. Sikke et sammentræf. Mobiltelefonerne glødede, og det lykkedes at arrangere udveksling via lufthavnskontoret, og samme aften var trøjerne tilbage i London igen. Pyhha! Ved morgenbordet fredag ville jeg samle de øvrige trøjer ind, da to af vennerne afslog. Jeg troede først, det var en spøg, men de mente det, og de gav sig ikke. Jeg var lamslået. Det var mine trøjer. Eller var det? Jeg havde bare delt dem ud uden rigtigt at afklare ejerskabet. Frustreret gik jeg op på mit værelse.

Dér fik jeg besøg af The Voice igen: - Hey, tag det ikke så tungt. Det er dine venner. Det er ikke værd at tage et skænderi med dem. Du finder på noget andet. Jeg skal nok hjælpe dig. Tro mig, det skal nok ende godt.

Jeg havde alligevel ikke tænkt mig at tage til Wimbledon den dag, så jeg gav mig selv den opgave at fremtrylle to nye trøjer med de manglende bogstaver. Jeg startede med at spørge Brigitte i receptionen. Hun fortalte, at deres altnuligmand John havde været skrædder i Ungarn, hvor han kom fra. Hvis jeg skaffede stof og trøjer, kunne hun spørge ham om hjælp. Hun fortalte, hvor jeg kunne købe stof, og så tog jeg på indkøbstur på Oxford Street for at finde stof og røde t-shirts.

Det viste sig at være noget sværere end forudset, for selvom Oxford Street er proppet med butikker med t-shirts, har de alle mulige motiver på. Ingen havde en ren rød t-shirt. Da jeg havde taget hele turen fra Tottenham Court Road til Marple Arch, begyndte jeg at se det håbløse i opgaven. Havde Kærligheden forladt mig? Jeg prøvede et sidste forsøg i noget, der lignede en sportsbutik, og i hjørnet så jeg en trappe, der ligesom kaldte på mig. Den førte ned til en kælder med arbejdstøj. Det havde jeg ikke tænkt på, men det var præcis, hvad jeg havde brug for, og der var røde t-shirts i matchende farver. Som en uventet bonus faldt jeg i snak med en sød ekspedient fra Australien, så alt i alt var det en opløftende eftermiddag.

Tilbage på hotellet gav jeg trøjerne og stoffet til Brigitte. Lørdag morgen kom John til mig med trøjerne. Han ville blot have £5 for arbejdet, og han havde gjort sig rigtig umage. Jeg stak ham £10, og han lyste op i et stort smil, og fra den dag gav ham mig altid VIP-service ved morgenbordet.

Ingen vidste, hvor Caroline skulle spille mod Jankovic. Planen lægges aftenen før. Heldigvis var Jankovic så stor en stjerne, at hun trak Centre Court, og det var endda første kamp denne midt-lørdag med The Royal Box fyldt med celebrities. Alle omkring os var mødt frem, og alle var villige til at hylde Caroline, selvom nogle af dem hviskede til mig, at de holdt med Jankovic. Vores pladser? Helt nede foran, bag spillernes stole og lige i deres synsfelt. Aldrig før havde jeg haft så fine pladser. Blandt de 14.979 pladser på Centre Court kunne jeg ikke have fået bedre.

Kærlighedens talerør

Filmatiseringen af *Amadeus* (1984) er en fantastisk beskrivelse af Kærlighedens måde at arbejde på. Historien er fortalt af hofkomponisten Salieri, hvis inderligste ønske er at tjene Vorherre ved at fremstille vidunderlig musik i hans navn, men Vorherre vælger at tale igennem den utiltalende og umodne Mozart.

Den misundelige Salieris magtkamp mod den talentfulde, men afmægtige og fattige Mozart er fantastisk underholdning, og filmen er propfuld af rent ud sagt guddommelig musik. Mens historien næppe er historisk korrekt, så tror jeg på, at det er sådan, Gud kommunikerer til mennesket. Man skal have stenhjerte for ikke at blive berørt af *Ah Tutti Contenti* fra *Figaros Bryllup*, selvom man ikke forstår et ord, og i filmen får man god vejledning af Salieri.

I mit liv er Kærligheden generelt meget nærværende. Det er bare at åbne hjertet og tage imod. Kærligheden stikker snuden frem alle vegne, så det er bare at få øje på den. Indrømmet, det er ikke altid, jeg bliver ramt. Hjerter taler til hjerter, og man kan ikke altid regne med, at forstanden forstår det.

Når Harry Motor skulle vurdere et kunstværk, så han på det i lang tid, og på et tidspunkt begyndte det at tale til ham. Hvis det ikke skete, var det ikke rigtig kunst, mente han. Jeg vil ikke udtale mig helt så kategorisk. Jeg har også besøgt Tate Modern, Londons gamle kraftværk, der nu er fuld af moderne kunst, og det har ikke talt til mig endnu. Det er ok. Sådan er vi forskellige. Kærligheden giver ikke op uden videre. Den finder hele tiden nye måder at udtrykke sig på.

Jeg foretrækker film, musik og litteratur. Det lyder måske banalt, men når jeg og fire tusind andre mennesker i Skovdalen i Aalborg synger med på Lars Lilholts *Kald det kærlighed* for 117. gang, opstår der en slags magi.

Siden jeg brugte mine konfirmationspenge til at købe en pladespiller, har jeg kunnet tanke energi ved at lytte til min favoritmusik med mine gamle Sennheiser hovedtelefoner. Smukke musikvideoer kan have samme effekt, når billedet fylder hele væggen, mens rummet fyldes af musik. Da jeg fik råd til det, begyndte jeg at gå til musikfestivaler. Det er fantastisk. Her udsættes jeg også for musik, jeg ikke anede eksisterede, og live musik er endnu mere nærværende. Det er som at have en direkte linje til Vorherre, og jeg fyldes af energi, glæde og inspiration.



denskjultekorrupcion.dk/video83

Amadeus: Ah Tutti Contenti



denskjultekorrupcion.dk/video84

Paul Simon: The Sound of Silence

Jeg er så heldig, at jeg på et tidligt tidspunkt fik en indføring i klassisk musik. En tryllefløjte efter Mozarts syngespil var mit største ønske, allerede før jeg startede i skolen. Jeg gik i musikalsk legestue, hvor jeg lærte at spille blokfløjte, sådan da. Jeg husker i hvert fald, at jeg udsatte den stakkels mælkemand - det var dengang, der blev bragt mælk ud - for min version af *Sur, sur, sur, lille bi omkring*.

Da min barndoms største materielle ønske, en kassettebåndoptager, omsider gik i opfyldelse, gik jeg til min fætter for vejledning, og han udsatte mig for Elton John og Paul Simon, som jeg har haft et særligt forhold til lige siden. Alligevel er det ikke ren nostalgi, der får mig til at nævne *The Sound of Silence* som en af de mest betydningsfulde sange i musikhistorien. Den er lige så aktuel, som den var i 1964, da den 22-årige Paul Simon åbnede sit hjerte og gav plads til Kærligheden. Jeg ser Folketinget for mit indre blik: "People talking without speaking, people hearing without listening," og ingen tør bryde stilheden. Men Kærligheden pibler trods alt stadig frem overalt "on subway walls and tenement halls".

Jeg har en umådelig beundring for verdens kunstnere, der åbner deres hjerter, giver plads til Kærligheden og beriger vores liv. Jeg kan også godt lide de danske festivaler, men min favorit er C2C (Country-to-Country) i London. Det er årets højdepunkt. Dels er musikken af meget høj kvalitet, dels spilles netop den musik sjældent i Danmark. Lad mig prøve at åbne nogle øjne med et par eksempler.

Jeg har allerede nævnt Tenille Townes, pigen fra Alberta, Canada, der skulle have åbnet C2C den 13. marts 2020. Jeg lyttede selvfølgelig til Mette Frederiksen et par dage forinden og lovede vennerne at gå i isolation bagefter. Jeg kendte ikke hovednavnene i 2016, Kacey Musgraves og Miranda Lambert, så jeg sprang over det år og fortrød bittert, da jeg senere stiftede bekendtskab med deres musik. Det skulle ikke ske igen, så der stod jeg i O2 arenaen i 2020, da alt blev aflyst få timer før startskuddet. Set i bagspejlet var aflysningen vist fornuftig nok.

Når C2C genopstår i foråret 2022 er Tenille Townes tilbage på festivalen, og minsandten om ikke Miranda Lambert igen er et af hovednavnene. Og jeg vil stå på tredje række og se dem dybt i øjnene. Jeg har enorm respekt for en pige som Miranda Lambert, Texas, der blot bevæbnet med sin guitar formåede at fylde en arena med sin smerte, efter at hendes mand havde forladt hende. Så trist, og dog så smukt! Tin Man? Det er ham, der ønsker sig et hjerte i *Troldmanden fra Oz*.



danskjultekorrupsion.dk/video85

Tenille Townes: Jersey on the Wall



danskjultekorrupsion.dk/video86

Miranda Lambert: Tin Man

Miracle on 34th Street: Kærlighed eller ligegyldighed?

Jeg tror på, at ægte og værdifuld kunst skabes, når Kærligheden planter en idé i et menneske, som derefter slet ikke kan lade være med at gøre alt for at føre idéen ud i livet. Hvis opgaven er så stor, at han ikke magter den alene, slår kunstneren sig sammen med ligesindede, som vil hjælpe ham. Sådan blev verden beriget med værker som f.eks. *A Few Good Men* og *Field of Dreams*.

En af mine absolutte favoritfilm startede som en idé, der blev plantet i hjertet på forfatteren Valentine Davies, da han op til julen 1944 stod i menneskemylderet i et stormagasin i Los Angeles og funderede over, hvor kommerialiseret julen er blevet. Han skrev en historie om dette, gav den til sin ven, manuskriptforfatteren George Seaton, som derefter satte alt ind på at lave den bedst mulige film for det beskedne beløb, han fik tildelt af sin skeptiske boss, Darryl F. Zanuck. Han tog ansvaret som instruktør og var også villig til at lægge sine egne penge i projektet. Jeg taler om *Miracle on 34th Street* (Miraklet på Manhattan, 1947).

Takket være især George Seaton blev verden beriget med et af filmhistoriens mest inspirerende værker, vinder af tre Oscars (bedste historie, bedste manuskript og bedste skuespil) samt en nominering til årets bedste film. Filmen er udvalgt af Library of Congress for dens kulturelle, historiske og æstetiske betydning og har i årtier også været en af verdens mest elskede film. Den blev vist hvert år til jul på amerikansk tv - i hvert fald indtil 1994, hvor katastrofen indtraf.

Min fortælling er relevant af to årsager: Filmen er elsket, fordi den er morsom, hjertevarm, rørende og spændende, og så er den en fremragende beskrivelse af det moderne samfunds møde med Kærligheden. I stedet for at tage uforbeholdent imod Kærligheden spærrer vi den inde på en sindssygeanstalt! Og filmen formår oven i købet at gøre godt og grundigt grin med retssystemet.

Den anden årsag er den katastrofale genindspilning, et skoleeksempel på, hvor galt det kan gå, når skabelsen af kunst overlades til producenterne, der med deres algoritmer og marketingsundersøgelser ikke er tæt på at forstå, hvad kunst er.

Miracle on 34th Street var i mange år en pengemaskine for filmselskabet 20th Century Fox, men filmen er i sort/hvid, og det moderne publikum vil have farver. Selskabet gik til John Hughes, manden bag *Home Alone* (Alene hjemme, 1990), og han tog indholdet ud af historien, men tilføjede strygere, gospelkor og forløren julestemning samt den falden-på-halen humor, vi kender fra *Home Alone*.

Jeg vil gennemgå de to film og uddybende forklare, hvorfor 1994-versionen er så mislykket og kvalmende, at den kan karakteriseres som sundhedsskadelig!



Gennemgang af 1947-udgaven

Begge film handler om en mand, der kalder sig Kris Kringle og giver sig ud for at være Julemanden. Begge film omhandler en retssag, hvor Julemandens eksistens er et tema, og de centrale personer omkring Kris Kringle er de samme, men trods denne fælles ramme er der tale om to grundlæggende forskellige film.

Den første film foregår i et 100 % realistisk univers. Der er ingen beviser for, at den godmodige og begavede mand - overbevisende spillet af Edmund Gwenn i en Oscar-belønnet præstation - virkelig er Julemanden. Han fører sig "bare" selv-sikkert frem og tager sågar for givet, at folk ved, hvem han er. I allerførste scene forstyrrer han en dekoratør, der er ved at stille rensdyr op i vinduet: "You've got Cupid where Blixen should be," forklarer han hjælpsomt den måbende mand og tilføjer så: "Still, I don't suppose anybody would notice except myself."

Historien begynder under stormagasinet Macy's store juleparade, arrangeret af den kompetente Doris Walker (Maureen O'Hara). Hendes datter Susan (spillet af Hollywoods bedste barnestjerne, 8-årige Natalie Wood) ser paraden sammen med naboen, advokaten Fred Gailey (John Payne), der har et godt øje til Doris og er i ledtog med Susan om at blive inviteret med til thanksgiving-middag.

Den altid hjælpsomme Kris Kringle bemærker, at den julemand, som Doris har hyret, har svært ved at håndtere kanen og pisen. Han prøver at hjælpe ham, men opdager, at manden er plørefuld. Han giver ham et møgfald: "You're a disgrace to the tradition of Christmas. I refuse to have you malign me in this fashion."

Doris hyrer Kris Kringle som Macy's julemand. Susan er kvik og velbegavet, men har fødderne lidt for solidt plantet på jorden. Doris' drømme blev knust, da hun fik Susan og manden gik fra hende, og nu "overbeskytter" hun Susan med en fornuftsbetonet opdragelse, der hverken omfatter eventyr, børnelege eller en tro på Julemanden. Og Susan ved udmærket, at julemanden er en mand, mor har hyret. Fred og Kris prøver at få Susan til at åbne sig, men Doris stritter imod.

Kris spreder glæde overalt omkring sig, og da en kunde besværer sig over, at stormagasinet ikke har den ting, hendes dreng ønsker sig, anviser Kris en butik, hvor hun kan købe den. Det nummer laver han igen og igen. Han har fået besked på at prakke overskudsvarer på børn, der ikke ved, hvad de ønsker sig, men han sender tværtimod kunderne til konkurrenterne, hvis de har et bedre tilbud.

Legetøjsafdelingens chef er målløs og skal lige til at fyre ham, da det uventet strømmer ind med positive reaktioner fra kunderne, som belønner ærligheden og den ægte julestemning ved at lægge endnu flere af deres indkøb i stormagasinet.



Mr. Macy, topchefen, er begejstret og sætter Kris' idé i system i alle afdelinger: "We'll be known as the helpful store, the friendly store, the store with a heart, the store that places public service ahead of profits. And, consequently, we'll make more profits than ever before."

Fantastisk strategi! Macy's salg brager i vejret, og konkurrenten, Gimbels, ser måbende til og er nødt til at følge trop. Snart konkurrerer de om at være den mest godgørende, og det lykkes Kris at få de to hidtil uforsonlige konkurrenter til at give hinanden hånden og splejse om et røntgenapparat i gave til et hospital.

Susan ser betaget til, når Kris taler med børnene. Hun begynder at tro en lille smule, og det vil Doris overhovedet ikke høre tale om. Hun kalder Kris ind på sit kontor, så han kan forklare Susan, at han ikke rigtigt er Julemanden.

- She's a little confused. Would you please tell her that you're not really Santa Claus? That there actually is no such person?

- Well, I'm sorry to disagree with you, Mrs. Walker, but not only is there such a person, here I am to prove it!

Doris tror, at Kris er sindssyg. Hun vil afskedige ham for ikke at få problemer, men hun er også blevet glad for ham og drøfter med en kollega, hvad de kan gøre.

- He's insane, I tell you!

- Maybe he's only a little crazy, like painters or composers - or some of those men in Washington.

Løsningen er at lade Kris mentalundersøge, og det accepterer han gladeligt. Det har han prøvet så tit, at han nærmest kan spørgsmålene udenad. Han sendes til Macy's psykiater, Mr. Sawyer (Porter Hall), og her gennemskuer Kris hurtigt, at Mr. Sawyer er et ukvalificeret nervøst vrage. Senere opdager Kris, at Mr. Sawyer er i færd med at give den unge pedel, Alfred, et skyldkompleks, alene fordi denne elsker at spille julemand, idet han holder af at se glæden i børnenes øjne.

Kris bliver så vred, at han opsøger Mr. Sawyer igen, skælder ham huden fuld, truer med at tage en alvorlig snak med Mr. Macy og giver ham til sidst et gok med stokken. Mr. Sawyer gribes af panik og udnytter situationen til at diagnosticere Kris som sindssyg. Han anbefaler indlæggelse og narrer Kris ind i en bil, der fører ham til anstalten. I et hævnerrigt øjeblik lader han Kris tro, at Doris var med til at planlægge bagholdsangrebet.

For Kris er dette et bittert nederlag, for han var så småt begyndt at fatte håb for menneskeheden, som i kommercialiseringen af julen havde mistet troen på ham. Han havde udvalgt Susan og Doris som testpersoner, og han havde fejlet.



Da Fred opdager, hvad der er sket, opsøger han Kris på anstalten. I skuffelse over Doris har Kris med vilje ikke bestået mentalundersøgelsen. Han har ikke længere lyst til at være ude i det "normale" samfund. I første omgang er det ikke nok for ham, at Fred forklarer, at Doris ikke vidste noget og at situationen også er svær for hende. Hun har jo ikke troet på noget i årevis, siger han til Kris.

Jeg gengiver det meste af samtalen mellem Fred og Kris for at understrege, at den centrale motivation er tro og tillid. Kris forklarer med sin herlige logik:

- It's not just Doris. There's Mr. Sawyer. He's contemptible, dishonest, selfish, deceitful, vicious. Yet he's out there, and I'm in here. He's called normal, and I'm not. Well, if that's normal, I don't want it.

- But Kris, you can't just think of yourself. What happens to you matters to a lot of other people. People like me who believe in what you stand for, and people like Susie who's just beginning to. You can't quit. You can't let them down!

- No, I suppose I shouldn't. You're right. I ought to be ashamed of myself. Even if we can't win, we can go down swinging. Let's get out of here.

- Now, wait a minute, you're forgetting you flunked your examination!

- You'll get me out of here. You'll think of something.

- It's not going to be easy...

- Oh, it will be for you. I believe you're the greatest lawyer since Darrow. You can't let me down. I believe in you!

Dommer Henry Harper (Gene Lockhart) skal med et skævt smil til at underskrive indlæggelsespapirerne for manden, der påstår, han er Julemanden, da Fred møder frem og protesterer. Det fremtvinger en høring. Fred går til pressen, og angrebet på den rare julemand, der startede "good will"-kampagnen trækker overskrifter, der er Ekstra Bladet værdigt i opfindsomhed.

Dommeren står over for et snarligt valg, men ser ikke noget problem i sagen. Det gør til gengæld hans kampagnemanager Charles Halloran (William Frawley). Han beder indtrængende sin ven om at overlade sagen til en anden dommer:

- This Kringle case is dynamite. Let some judge handle it that isn't coming up for re-election. I'm telling you: Get off this case. You're a regular Pontius Pilate the minute you start.

- Oh, I don't believe it. I'm an honest man. Nobody is going to hold it against me for doing my duty as I see it.

Men allerede samme aften har alle børnene valgt side til fordel for Kris i så høj grad, at dommerens egne børnebørn giver ham et fnys i stedet for et godnatknus.



Den sidste tredjedel af filmen er et regulært retssalsdrama, der kan måle sig med *A Few Good Men* i menneskeforståelse, intelligens og spænding, og oven i det er det ustyrligt morsomt.

Retssagen starter med, at anklageren, Thomas Mara (Jerome Cowan), afhører Kris. Da vi befinder os i en realistisk verden, hvor menneskerettighederne gælder, instruerer dommeren først Kris om, at han ikke behøver svare på spørgsmål, han ikke vil svare på, ja, han behøver ikke lade sig afhøre overhovedet. Men Kris er som altid hjælpsom og har intet at skjule. Det bliver alligevel en kort afhøring.

- What is your name?
- Kris Kringle.
- Where do you live?
- That's what this hearing will decide, svarer Kris.
- Very sound answer, Mr. Kringle, bemærker dommeren.
- Do you believe that you are Santa Claus?
- Yes, of course.
- The State rests, your Honor.

Dommeren undrer sig over, at Fred stadig agter at fremføre et forsvar. For ham er der ikke forskel på at tro, at man er Santa Claus og at man er sindssyg, så Fred må forklare yderligere. Ja, det er ligesom at indrømme at have købt film i udlandet. Det høres, som om man har krænket FDV's rettigheder, men i modsætning til mig får Fred lejlighed til at uddybe.

- That's the entire case against him. All the complicated tests and reports boil down to this: Mr. Kringle is insane because he believes himself to be Santa Claus.
- An entirely logical and reasonable assumption, I'm afraid, siger dommeren.
- It would be if the clerk or Mr. Mara or I believe that we were Santa Claus.
- Anyone who thinks he's Santa Claus is not sane, afbryder anklageren.
- Not necessarily, fortsætter Fred og vender sig mod dommeren: - You believe yourself to be judge Harper. Yet, no one questions your sanity because you *are* judge Harper.
- I know all about myself, young man. Mr. Kringle is the subject of this case.
- Yes, your Honor, and if he is the person he believes himself to be - just as you are - then he's just as sane.
- Granted, but he isn't, fastslår dommeren med næsten dansk fordomsfuldhed.
- Oh, but he is, your Honor. I intend to prove that Mr. Kringle is Santa Claus!
- He's crazy too, udbryder anklageren, mens fotograferne kaster sig over Kris.



Fred er en af de sjældne modige forsvarsadvokater, som tør sætte sin karriere på spil for en tilsyneladende håbløs sag. Advokatfirmaet Haislip, hvor Fred er ansat, truer med at fyre ham, hvis han ikke dropper sagen. Han dropper i stedet sit job, og det falder ikke i god jord hos Doris. Det udvikler sig til et regulært skænderi, der også berører filmens centrale tema. Doris begynder:

- You're not serious about this?

- I can't let Kris down. He needs me. And all the rest of us need him.

- You got to be realistic and face facts. You can't just throw your career away because of a sentimental whim.

- But I'm not throwing my career away.

- If Haislip feels that way so will all the other lawfirms in town.

- I'm sure they will. Then I'll open my own office.

- And what kind of cases will you get?

- Probably a lot of people like Kris that are being pushed around. I promise you, if you believe in me and have faith in me... You don't have any faith in me, do you?

- It's not a question of faith. It's just common sense.

- Faith is believing in things when common sense tells you not to. Don't you see. It's not just Kris that's on trial. It's everything he stands for. It's kindness and joy and love and all the other intangibles.

- Oh, Fred. You're talking like a child. You're living in a realistic world. And those lovely intangibles of yours are attractive but not worth very much. You don't get ahead that way.

- That all depends on what you call getting ahead. Evidently you and I have different definitions.

- These last few days we talked about some wonderful plans. Then you go on an idealistic binge. You give up your job, you throw away all your security and then you expect me to be happy about it?

- Yes, I guess I expected too much. Look, Doris, some day you're gonna find that your way of facing this realistic world just doesn't work. And when you do, don't overlook those lovely intangibles. You'll discover they are the only things that are worthwhile.

Også anklageren har ballade på hjemmefronten. Hustruen bebrejder ham, at han forfølger den rare, gamle mand. Han ærgres sig over sagen, men han gør jo bare sin pligt. Det er kompetente læger, som mener, at Kris er farlig for samfundet.



Så begynder forsvaret, og Fred indkalder sit første vidne, Mr. Macy. Fred spørger til Kris Kringles karakter, men anklageren bryder ind og går lige til sagen: "You are under oath. Do you really believe that this man is Santa Claus?"

Igen illustreres en gennemgående pointe i filmen. Folk er ikke decideret onde. De konfronteres med uventede dilemmaer, de ikke kan overskue følgerne af. Det får dem til at agere, som de gør. Mr. Sawyer var ikke ude efter Kris, før Kris blev en trussel, da han fandt ud af, at Mr. Sawyer er uduelig som psykiater.

Og nu stilles Mr. Macy i et lige så vanskeligt menneskeligt dilemma. Kan han indrømme for hele verden, at hans julemand er en svindler? Han ved det ret beset ikke, og da han ikke vil udstilles i aviserne som en bedrager, bekræfter han.

Anklageren er ved at gå ud af sit gode skind. Enhver ved jo, at Santa Claus ikke findes. Fred spørger udfordrende, om han kan bevise det, men han hopper ikke på limpinden. Han beder derimod om rettens afgørelse af, om Santa Claus i det hele taget findes, så de kan få en ende på det pjat. Dommerens ven Charlie signalerer til dommeren, og de to drøfter spørgsmålet. Vennen advarer mod en afgørelse om, at Santa Claus ikke findes. Til at begynde med forstår dommeren det ikke:

- But Charlie, listen to reason. I'm a responsible judge. I've taken an oath. How can I seriously rule that there is a Santa Claus?

- All right, you go back and tell them that the New York State Supreme Court rules there's no Santa Claus. It's all over the papers. The kids read it, and they do not hang up their stockings. Now, what happens to all the toys that are supposed to be in those stockings? Nobody buys them. The toy manufacturers are gonna like that. So they have to lay off a lot of their employees - union employees. Now, you got the C.I.O. and the A.F. of L. against you. They're gonna adore you for it and they're gonna say it with votes. Oh, and the department stores are gonna love you too. And the Christmas card makers. And the candy companies. Oh, Henry, you're gonna be an awful popular fella. And what about the Salvation Army? Why, they've got a Santa Claus on every corner, and they take in a fortune. But you go ahead, Henry. You do it your way!

Dommer Harper er ikke dum. Han skyder elegant spørgsmålet til hjørne.

- The question of Santa Claus seems to be largely a matter of opinion. Many people firmly believe in him. Others do not. The tradition of American justice demands a broad and unprejudiced view of such a controversial matter. This court, therefore, intends to keep an open mind. We shall hear evidence on either side.

- He's crazy too! udbryder den vantro anklager en gang til.



Bevisbyrden ligger hos Fred, og han indkalder ufortrødent sit første vidne.

- Will Thomas Mara please take the stand?
- Who? Me? udbryder anklageren overrasket.
- Thomas Mara, Jr.

Anklagerens egen søn bliver derefter udspurgt om sin tro på Julemanden, og den er der ingen tvivl om. Han er heller ikke i tvivl om, hvem Julemanden er, da han peger på Kris Kringle.

- Tell me Tommy, why are you so sure there's a Santa Claus?
- Because my daddy told me so, didn't you, Daddy?
- And you believe your daddy, don't you, Tommy?
- Sure, my daddy wouldn't tell me anything that wasn't so, would you, Daddy?

Efter denne ødelæggende vidneforklaring går anklageren med til, at Julemanden eksisterer, men det betyder ikke, at han er lige netop Kris Kringle: - I request that Mr. Gailey now submit authoritative proof that Mr. Kringle is the one and only Santa Claus.

Det kan Fred ikke på stående fod, så sagen udsættes til næste eftermiddag. Al sympatien ligger hos Kris, og om aftenen prøver Doris at forklare Susan, hvad det hele går ud på, og at al balladen skyldes, at Kris påstår, at han er Santa Claus.

- I got a feeling that he is Santa Claus, mother.
- Some people don't believe that.
- But he's so kind and nice and jolly. He's not like anyone else. He *must* be Santa.
- Perhaps you're right, Susie.
- Is Mr. Kringle sad now, mother?
- I'm afraid he is. I'm sure he misses you.
- Then I'm going to write him a letter right now to cheer him up.

Susan skriver et brev til Kris og forsikrer ham, at hun tror på ham. Doris tilføjer, at hun også tror på ham. Hun adresserer brevet til Kris Kringle, New York County Court House.

Brevet når frem til New Yorks travle postsorteringsanlæg, hvor en postarbejder undrer sig over adressen. Chefen forklarer, at Julemanden netop nu er anklaget og stillet for New Yorks højesteret, og postarbejderen får da en idé til, hvordan de kan komme af med de mange breve til Julemanden, som bare fylder op.

- Hey Lou, it'd be kind of nice to get rid of them, wouldn't it, huh?



I retten har Kris fået brevet fra Susan (og Doris), og han kan ikke blive mere glad. Fred er derimod nedtrykt, for han har ikke fundet en udvej i retssagen. Da får han en henvendelse fra en postarbejder, og de forlader retssalen et øjeblik.

Anklageren venter triumferende, da Fred vender tilbage. Det er juleaftensdag, og han vil gerne tidligt hjem. Han bliver derfor dybt frustreret, da Fred begynder på en lang oplæsning af diverse fakta om postvæsenet, "an official agency of the United States Government." Han nævner pligten til at levere brevene til de rigtige modtagere og roser dets succes. Anklageren tiltræder utålmodigt de pæne ord:

- We are very happy to concede Mr. Gailey's claims.

- For the record, Mr. Mara?

- For the record. Anything to get on with this case.

- Then, your Honor, I want to introduce these pieces of evidence. I have here three letters. They are addressed simply: "Santa Claus." No other address whatsoever. Yet these letters have just now been delivered to Mr. Kringle by bona fide employees of the Post Office. I offer them as positive proof...

- Three letters, your Honor, are hardly positive proof.

- I have further exhibits, your Honor, but I hesitate to produce them.

- Produce them, Mr. Gailey, put them here on my desk, insisterer dommeren.

Der er ikke et øje tørt, da Fred vinker til postbudet, og en hel parade af postbude med en sæk i hånden og en sæk over skulderen strømmer ind i retssalen. Som beordret af dommeren bliver sækkene med tusindvis af breve tømte ud over bordet. Da det til sidst lykkes dommeren at grave sig ud af brevbunken, deklarerer han:

- Since the U.S. Government declares this man to be Santa Claus, this court will not dispute it. Case dismissed.

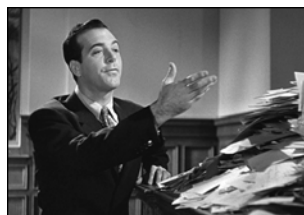
Med retssagen vel overstået vender folk hjem til deres juletræer. Kris' lægeven glæder sig over sit nye røntgenapparat, men Susan er dybt skuffet. Hun havde sagt til Kris, at hun ønsker sig et lille hus at bo i, men det har hun ikke fået.

- You couldn't get it, because you're not Santa Claus, that's why. You're just a nice old man with whiskers like my mother said. I shouldn't have believed you.

Doris trøster: - I was wrong when I told you that, Susie. You must believe in Mr. Kringle and keep right on doing it. You must have faith in him.

- But he didn't get me the... That doesn't make sense, Mommy?

- Faith is believing in things when common sense tells you not to. I mean, just because things don't turn out the way you want them to the first time, you still got to believe in people. I found that out...



George Seaton har taget et svært emne, tro - en tro på noget, en tro på nogen - og lavet en forståelig og underholdende film med et klart budskab. Der er en linje fra Santa Claus over Sankt Nikolaus til ham, vi fejrer juleaften, Jesus Kristus, som var Kærligheden i menneskeskikkelse.

Der er lavet mange film om Jesu genkomst, og alle er vist enige om, at Jesus vil få sin sag for, hvis han vender tilbage på Jorden for at frelse verden, men uden på nogen måde at gøre *Miracle on 34th Street* til en religiøs film lykkes det for George Seaton at sprede det evigtgyldige budskab om tro, tillid og kærlighed, og det er vel stadig det, verden har brug for?



denskjultekorrupsion.dk/video87

Miracle on 34th Street (trailer)

Et fantastisk element ved filmen er, at ingen er rigtig ond eller korrupt. Alligevel kommer der en utrolig afgørelse ud af retssagen. Det burde ikke kunne ske, men forskellige valg, først og fremmest truffet på baggrund af almindelige menneskers selvopholdelsesdrift, når på logisk måde frem til det vanvittige resultat. Og set fra min stol forklarer det glimrende, hvordan Johan Schlüter kunne opdele det indre marked og samle al magt i Danmark hos FDV. Samme mekanismer!

Når jeg ser Mr. Sawyer, så ser jeg Dorete Bager for mig. Hun har ingen grund til at hade mig. Hun er kun efter mig, fordi jeg opdagede Niels Bo Jørgensens fejl og hun ikke gjorde det, og alle hendes kolleger er udelukkende efter mig, fordi der ikke er noget alternativ til at indrømme, at retssystemet har fejlet.

For George Seaton var det vigtigt, at filmen foregår i et velkendt og realistisk univers. Paraden er således filmet under Macy's virkelige parade i 1946 med de krav, der stilles til planlægningen, når det ikke er muligt at tage én eneste scene om. Macy's var faktisk konkurrent til Gimbels, og begge lod sig bruge i filmen på den betingelse, at de måtte godkende den endelige film. En kæmpe chance at tage for George Seaton, der skulle ændre meget, hvis det ikke lykkedes. Han fik endda lov til at filme i Macy's, så selv julemylderet er autentisk.

Filmene var færdig i maj, men Zanuck ville ikke vente til jul, så Fox lavede en særlig trailer, der undgår at afsløre, at det er en julefilm! Til gengæld blev filmen så stor en succes, at den stadig spillede i biografen, da det endelig blev jul.

Og tag det helt roligt! Kris sørger for, at Susan får sit ønske opfyldt til sidst.



Gennemgang af 1994-udgaven

Mens George Seaton lavede en film for voksne, som også børn vil have glæde af på grund af juletemaet, den spændende historie og et barn i hovedrollen, har John Hughes produceret en børnefilm, der intet indeholder for et voksent og intelligent publikum, og som foregår i et univers, der ikke engang er tro mod sig selv.

Alt drejer sig om at fremkalde et tomt grin eller et kunstigt gys. Der er tale om et fantasiunivers. Det fastslås, at Kris Kringle er Julemanden i en verden, der også har plads til hans venner, Tandfeen og Påskeharen. Kris er ikke en mand, der tror, han er Julemanden, nej, han *ér* faktisk Julemanden. Han fremstiller julegaverne på sit usynlige værksted på Nordpolen og deler dem selv ud. Det lader sig gøre, fordi han kan få tiden til at gå langsommere. Jo, han kender anklagerens hjem fra forrige år, hvor han fik en revne i bukserne af tv-antennen på taget, da han delte gaver ud. I modsætning til den gamle Kris er han derimod dum som en dør og gør sig selv til grin flere gange i retssagen, som han er tydeligt nervøs over.

Selvom det er hævet over enhver tvivl, at Kris virkelig er Julemanden, vil han ikke rigtigt kendes ved det. Han introduceres for os på den måde, at en lille dreng synes, han ligner Julemanden så meget, at han vil have sin bedstefar til at spørge, om det er tilfældet. Den gamle Kris ville bekræfte dette som en naturlig ting, men her griner Kris forlegent sammen med bedstefaderen af det absurde spørgsmål. Derefter hvisker han til drengen, at det er rigtigt nok! Drengen, der sekunder før var overbevist om, at Kris er Julemanden, udstøder ikke desto mindre et gisp af overraskelse, da hans antagelse bekræftes. Hvor logisk er den reaktion lige?

Humoren er af den fladpandede slags. Begge film starter med den store parade, og Kris afslører, at julemandserstatningen er fuld, hvorefter han selv får jobbet, men dér ender lighederne. Den nye Kris Kringle er så aggressiv, at en politimand med magt må forhindre ham i at banke den fulde julemand. Han føler sig ikke engang personligt ramt. Rollen er ikke et symbol på "ham", men på "noget".

Intet forsøg på at fremkalde et grin hos de mindste forsømmes, f.eks. skal det forestille at være morsomt, at den fulde julemand skræmmer børnene ved at vise en halvbar rumpe, fordi hans bukser er for små. Det følges af et grin mere, da han taber bukserne. Klimaks er et spektakulært styrt med kanen og alle pakkerne, der havner oven i hovedet på ham. I et realistisk univers ville manden være død, men denne fulderik får ikke en skramme og griner bare drukkent af hele optrinnet.



De tre andre hovedpersoner er stort set de samme. Susan er stadig Susan Walker. Hun spilles af 7-årige Mara Wilson med store dådyrøjne. Doris er blevet til Dorey (Elizabeth Perkins), mens advokatnaboen har fået navnet Bryan Bedford (Dylan McDermott). Kris Kringle spilles af Richard Attenborough.

Virkelighedens Macy's ville ikke være med denne gang, så stormagasinet er blevet til fiktive Cole's, der har økonomiske problemer. Konkurrenten, Shopper's Express, ejes af den onde Mr. Landbergh. Vi ved, han er ond, fordi han spilles af Hollywoods favoritskurk, Joss Ackland, der ikke taler, men snerrer, og han er altid halvvejs gemt i skygge. Han er entydigt ond, og han vil overtage Cole's.

Vi har at gøre med et tegneserieunivers af endimensionelle figurer, men uden klare personligheder. Nej, de skifter, som vinden blæser. Bryan insisterer f.eks. på at bede bordbøn, selvom han ikke tror på noget. Det er bare en tradition for ham, og den ellers så snusfornuftige og jordbundne Dorey deltager uden videre.

Susan er skiftevis et barn med dårlig samvittighed, fordi hun gerne vil tro på Julemanden, men ikke må for sin mor, og en voksen i barneforklædning. Hun kan sagtens drøfte Cole's økonomiske problemer med Bryan, hvor den gamle Susan mere passende drøfter *Jack og bønnestagen*. Hun må være det eneste 7-årige barn på kloden, der kan finde på at sige nej tak til en slikkepind med bemærkningen: "I'm trying to limit my intake of sugar."

Rammerne er således de samme, men indholdet er skiftet helt ud. Der er ingen psykiater med i filmen, selvom han er central for handlingen i den første film. Her er der tale om, at den onde Landbergh hyrer den fyrede og hævngherrige julemand til at provokere Kris til at miste besindelsen. Kris skal nemlig af vejen, fordi hans arbejde som Santa Claus gør det sværere for Landbergh at overtage Cole's.

Cole's håndlangere sørger for avisomtale af "overfaldet", og Kris arresteres for vold. I den forbindelse bliver han mentalundersøgt og dumper. Bryan spørger ham om årsagen, og han svarer: "I disgraced myself." Han mener ikke, at børnene kan se op til ham længere, men han skifter mening. Anklagen for vold droppes uden videre, så tilbage er kun problemet med den fejlede mentalundersøgelse.

I modsætning til den første film er det ikke afgørende, om Kris er Santa Claus. Han går stille med dørene om det - i modsætning til Kris fra 1947. Det bliver først et emne, da han bliver spurgt om det i retten, men Bryan får bemærkelsesværdigt vendt bevisbyrden, så det bliver anklagerens opgave at bevise, at der ikke findes nogen Santa Claus, og det kommer retssagen så til at handle om.



Også dommeren skifter fuldstændig karakter. I begyndelsen er han korrump. Han lover anklageren at underskrive indlæggelsespapirerne, hvis Landbergh vil yde et kontant bidrag til hans kommende valgkampagne. Anklageren lægger ikke engang skjul på, at Landbergh står bag ønsket om at få Kris af vejen.

John Hughes kopierer scener og replikskifter fra den gamle film, men uden at forstå den gamle films sammenhæng og intelligens. F.eks. bliver en dreng også i denne film indkaldt som vidne. Han peger på Kris, og så fortsætter samtalen:

- What's his name?
- Santa Claus!
- Are you sure, he's Santa Claus?
- Yep!
- How can you be sure?
- Because he looks like Santa Claus.
- Any other reasons?
- Uhm, he's very nice and he works at Cole's and he's got elves.

Hvad er lige pointen med den ordveksling? Så skal anklageren bevise, at der ikke findes en Santa Claus. Han udspørger en militærmand, en oberst, med indgående kendskab til Nordpolen, og han har aldrig set Julemandens værksted, selvom der angiveligt fremstilles 1,7 milliarder stykker legetøj i området hvert år.

En ophidset Kris afbryder med en forklaring om, at hans værksted er usynligt, og han forstår ikke, at folk griner ad ham. Anklageren fører et rensdyr ind i retten og beder Kris om at få det til at flyve, og Kris forklarer, som alle ved, at rensdyr kun flyver juleaften. Igen forbløffes han over, at folk ler. Det er niveauet i filmen. Det skal f.eks. også være morsomt, at Susan rækker tunge ad anklageren.

Bryans forsvar består af en tale, der utvivlsomt er designet til at være rørende, men i min verden skyder han ved siden af: - If this court finds that Mr. Kringle is not who he says he is, that there is no Santa Claus, then I would ask the court to judge which is worse: A lie that draws a smile... or a truth that draws a tear?

Det er tydeligt, at Bryan ikke selv tror på Mr. Kringle. Han er en løgn, men en løgn, der er bedre end sandheden!? Den før korrump dommer har skiftet mening. Nu fortæller han Bryan, at han gerne vil frifinde Kris, men han kan ikke: - A man who believes himself to be someone he isn't is by definition disturbed.

For Bryan er det slet ikke relevant: - He isn't dangerous! He isn't a threat!



Mærkværdigvis sidder Kris Kringle og nikker, mens Bryan kalder ham en løgn. Han ved jo med sikkerhed, at han er Julemanden, men er alligevel ok med at blive kaldt for en løgn! For et intelligent menneske giver det ikke mening.

Så kommer den store finale, den overraskende frifindelse. Dommeren skal til at dømme Kris, da Susan vandrer hele vejen igennem retssalen op til dommeren og giver ham et julekort og en dollarseddel. Dommeren kigger på pengesedlen og smider så sine egne noter ud. Filmens højdepunkt er dommerens tale:

- Upon inspection of the article you'll see the words "In God We Trust". We're not here to prove that God exists but we are here to prove that a being just as invisible and yet just as present ... exists. The federal government puts its trust in God. If the government of the United States can issue its currency bearing a declaration of trust in God without demanding physical evidence of the existence or the non-existence of a greater being, then the state of New York can accept and acknowledge that Santa Claus does exist - and he exists in the person of Kris Kringle.

Som retssalsdrama er det en mærkværdig slutning i og med, at dommen er helt uden sammenhæng med bevisførelsen. Har filmen et budskab? Det synes i så fald at være, at det er lige så ulogisk og dumt at tro på Gud som at tro på Julemanden og - i forlængelse heraf - hans venner, Tandfeen og Påskeharen.

Det kan også være, at filmen ikke har noget budskab overhovedet, og at John Hughes bare har sat en masse scener sammen for at levere julestemning og jokes. Har Elie Wiesel ret i, at ligegyldighed er det modsatte af kærlighed (side 443), er de to film hinandens modsætninger. Denne film er i hvert fald ligegyldig. Filmen er instrueret af Les Mayfield, men jeg tror helt ærligt ikke, at han havde ret meget at skulle have sagt. Han havde i hvert fald et dårligt udgangspunkt.

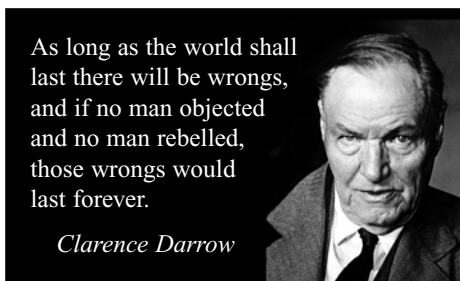
Ok, der findes masser af dårlige og ligegyldige film. Hvorfor så en katastrofe? Fordi den har skubbet en kærlig, givende og inspirerende film af pinden. Folk tror, de ser den samme film - bare i farver. Det er over 20 år siden, at 1947-udgaven var i dansk distribution (og kun på DVD). I USA findes fantastiske Blu-ray udgaver med dokumentarprogrammer og et kommentarlydspor af Maureen O'Hare, men de er forbudt i Danmark - i ytringsfrihedens land! Laserdisken risikerer bødestraf, hvis de amerikanske udgaver af filmen sælges i butikken, no kidding!

Det svarer til, at Folketinget forbyder et sundt og nærende måltid mad blot for at servere et halvt kilogram vingummibamser! Der er intet sundt og nærende her. Så ja, 1994-udgaven kan nærmest karakteriseres som sundhedsskadelig.



Et meningsfuldt liv

Hvem er så denne advokat Darrow, som Kris sammenligner Fred med? Ja, han er en legende i amerikansk retshistorie som en førende stemme for borgerlige frihedsrettigheder, der som bekendt er under hårdt pres i Danmark på grund af politikernes manglende interesse.



For at vende tilbage til kapitlets indledende spørgsmål er svaret, at der er kampe, nogen er nødt til at tage. Det er som om, Kærligheden allerede i foråret 1984 under besøget på AC Radio gav mig opgaven at være et alternativ til FDV. Fra min side var det ikke planlagt. Jeg var midt i uddannelsen til civilingeniør, men efter mødet med Ole Wernberg kunne jeg ikke lade være. Jeg var som besat af en indre kraft, og rundt omkring stod englens klar til at række mig en hjælpende hånd.

Jeg køber naturligvis ikke Larry the Liquidators livsfilosofi. Jeg tror derimod, at livet er en gudgiven gave, og det er Vorherres mening, at vi skal glæde os over det. Vi er skabt til at være lykkelige, men hvordan bliver vi det? Harry Motor har været lidt inde på det, eller man kan lytte til Helen Keller: "True happiness is not attained through self-gratification, but through fidelity to a worthy purpose."

Helen Keller, født 1880, var et enestående menneske. Halvandet år gammel fik hun skarlagensfeber og blev både blind og døv. Sikke en oplevelse for et lille barn! Forældrene anede ikke, hvad de skulle stille op med deres frustrerede datter, da hun mødte en engel i Annie Sullivan, for hvem det lykkedes at kommunikere med hende. Baseret på Helen Kellers senere selvbiografi er dette kapitel af hendes liv fortalt i filmen *The Miracle Worker* (Helen Kellers triumf, 1962).

Trods det næsten umulige udgangspunkt lærte hun at læse og skrive, og hun fuldførte college. Hun skrev 14 bøger og hundredvis af taler. Som 75-årig rejste hun rundt i verden for at hjælpe krigs ofre, især blinde. I 1964 modtog hun "The Presidential Medal of Freedom", en af de største civile hædersbevisninger. Hun er storleverandør af uforglemmelige citater: "When one door of happiness closes, another opens; but often we look so long at the closed door that we do not see the one which has been opened for us." og "The best and most beautiful things in life cannot be seen or even touched. They must be felt with the heart."

Helen Keller var fortaler for en anden vigtig egenskab: Taknemlighed. Det er svært at være lykkelig uden også at være taknemlig. Bordbøn har på den måde en praktisk betydning, da den husker os på at være taknemlige. Livet er jo fantastisk. "Alternativet er der ikke meget ved," som Harry Motor plejede at tilføje.

Jeg abonnerer også på den livsfilosofi, der går ud på, at der er en sammenhæng mellem et lykkeligt liv og et meningsfuldt liv. Johan Schlüter har på en måde gjort mit liv meningsfuldt. Tilsyneladende er jeg kun en One Man Army, men hvordan skulle det kunne gå galt med Kærligheden og en hær af engle ved min side?

Kærlighedens styrke

Lige efter EU-Domstolens dom i 1998 var jeg skuffet, og jeg forstod det ikke. Jeg havde gjort alt rigtigt og skrevet en fantastisk bog undervejs, men få læste den, og dommerne viste sig at være alt andet end vise. Jeg tog spørgsmålet op med Vorherre, og jeg fik en forklaring lig den, Susan fik af Kris: Du skal ikke miste troen, bare fordi du ikke får alt, hvad du beder om.

Læren om redskaber og våben har trods alt givet mig enorm styrke undervejs, og jeg valgte at tro på den. Det er årtier siden, og Laserdisken er her endnu. Johan Schlüter har derimod mistet alt og endda fået en dom på fire års fængsel.

Det har virket for mig. Frygten er Djævelens våben. Når det var skræmmende at møde til domsforhandling i landsretten, hvor menuen stod på bøllebank, bad jeg lige *Fader Vor*, og så følte jeg, at jeg havde 10.000 engle med mig ind i retssalen. Jeg var forberedt på modstand fra dommernes side, og det skræmte mig ikke.

Her kan man sagtens stille spørgsmålet, om jeg virkelig fik hjælp af Kærligheden, eller det bare var min fantasi? Jeg ved det ikke, men gør det noget? Jeg har valgt at tro på Kærligheden. Tiden må vise, hvor langt det rækker. Man kommer længst med en positiv attitude under alle omstændigheder. Hvem har hørt en guldvinder forklare: "Jeg har ikke trænet ret meget, og jeg troede slet ikke, jeg kunne vinde." Nej, de siger alle sammen, at de arbejder hårdt, og de tror på det.

Jeg ved ikke, hvad der kommer ud af dette åbne brev. Formålet er selvkært at få Ursula von der Leyen og Margrethe Vestager til at sætte tingene på plads, som de bør gøre. Det er der ganske vist ikke mange i min omgangskreds, som tror på, men måske kommer der noget godt ud af det alligevel. Vi får se.

Det er heller ikke afgørende for min lykke, om Mette Langborg og Chr. Bache kommer i fængsel, selvom de hører til dér, fordi de står bag det største svigt, der er muligt i offentlig tjeneste. De har misbrugt deres betroede stilling til at hjælpe de værste økonomiske forbrydere med at udplyndre Danmarks befolkning. Der er ikke tale om smårapsier, men om organiseret kriminalitet for mange milliarder. Sammenlignet med Johan Schlüter og Peter Schønning ligner udbytteskandalens bagmænd små lommetyve på Hjallerup Marked.

Hvornår ville du give op, hvis det handlede om dine børn? Jeg elsker film som *Miracle on 34th Street*, og monopolerne har kidnappet dem! Kunsten vil jo ud til befolkningen, men den er holdt tilbage af grådige og samvittighedsløse slyngler. Jeg hører dens gråd hver aften. Hvis dine børn blev holdt indespærret, og du hørte deres gråd, og politiet rystede på hovedet af dig, hvor længe ville du så kæmpe? Du siger vel ikke: "Ingen gider røre en finger for mine børn, så jeg opgiver også."





den skjultekorruption.dk/video88

Neil deGrasse Tyson: Science in USA



den skjultekorruption.dk/video89

Most Shocking Second a Day

En verden af lave

Det kan være nedslående at iagttage verden i dag. Jeg troede, bunden var nået, da George Bush startede krigen mod terrorisme. Man kan altså ikke bombe folk til at holde af én! Når prisen er så mange uskyldige ofre, bliver resultatet uvægerligt endnu flere hadefulde mennesker. George Bush var flittig kirkegænger, men man kan forestille sig, hvordan det var gået, hvis han lige havde rådført sig med Jesus, inden han bombede Bagdad! Ville Jesus klappe i hænderne af den fantastiske idé, eller ville han mon fortælle en lignelse med en anden løsning?

Det er ikke religionerne, der er årsag til verdenshistoriens forfærdelige krige. De kan være startet af grådige og magtbegærlige mennesker, men tit er de startet af uvidende og frygtsomme mennesker, som med mere indsigt og forståelse ville have fundet en anden løsning. Desværre er det lettere at sælge en dårlig idé til en opskræmt befolkning, hvis den kan sælges som Guds vilje.

George Bush blev dog overgået af Donald Trump, som er den verdensleder, der mest tydeligt har benyttet løgnen som redskab. Med ham startede en organiseret mistillid til videnskaben og de faktiske forhold. Mange er fulgt i samme spor og dyrker misinformation og løgn. Det omfatter næsten alle verdens store spørgsmål: forurening, overforbrug af Jordens ressourcer, klimaforandringer og årsagerne til, at millioner er på flugt verden over. New York Times bragte i 2020 overskriften: "At Least 37 Million People Have Been Displaced by America's War on Terror." Tankevækkende! Kan vi ikke nå længere med viden, indsigt og forståelse?

Vi må sætte vores lid til den næste generation, der er efterladt med den tunge byrde at rydde op efter den nuværende generations fejltagelser.

Kampen mod misinformation er altid værd at kæmpe. I værste fald må vi sige som Kris Kringle: "Even if we can't win, we can go down swinging."

